

Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kende Péter Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kende Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek - a dr. Varga István ügyvéd által képviselt alperes neve(**alperes címe**) alperes ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2020. október 15. napján meghozott 22.P.20.451/2019/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 197.880 (százkilencvenhétezer-nyolcszáznyolcvan) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 498.600 (négy százkilencvennyolcezer-hatszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetével 6.232.557 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest elsődlegesen a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: rPp.) 2. § (1)-(3) bekezdése, másodlagosan pedig a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:548. §-a és 6:549. §-a alapján. Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy az ellene **H. L.** által indított és a Budai Központi Kerületi Bíróság előtt kölcsöntartozás visszafizetése iránt 2.P.XXII.24.468/2015. számon folyamatban volt perben (a továbbiakban: alapper) az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította azzal az indokkal, hogy a felek közötti kölcsönszerződésnek nevezett megállapodás ténylegesen egy, az alapper felperese által megvásárolni szándékozott lakás megszerzése érdekében kötött színlelt megbízási szerződés, a kölcsönként megjelölt összeg pedig az ingatlan vételárának részét képezte volna. Az alapper felperese által benyújtott fellebbezés folytán eljáró alperes nevea 117.Pf.637.208/2016/6. számú jogerős ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és 2.500.000 forint, valamint annak 2015. december 31. napjától a kifizetésig járó évi 10 %-os mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte. A felperes érvelése szerint az alperes megsértette a per tisztességes lefolytatásához fűződő jogát azzal, hogy az elsőfokú bíróság nem kézbesítette részére a 2016. június 9-i tárgyalásról felvett 9. sorszámú jegyzőkönyvet, amely állítása szerint valótlanul tartalmazza azt a nyilatkozatát, hogy az átvett pénzüsszeget a kedvezményes lakáshoz jutás sikertelensége esetén vissza kell fizetni az alapper felperesének, továbbá azzal, hogy a másodfokú bíróság nem kézbesítette számára az alapper felperesének a

fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételét, holott annak a másodfokú bíróság perdőntő jelentőséget tulajdonított. Vagylagosan ugyanezen tényekre és a jegyzőkönyv, valamint az észrevételek megküldésének elmaradására, mint jogellenes magatartásra alapítottnak a bírósági jogkörben okozott károkért való kárfelelősség szabályai alapján kérte az alperes marasztalását. A keresettel érvényesített összegből 4.232.557 forintra, azaz a jogerős ítélet alapján az alapper felperese részére teljesítendő marasztalási összegre és a végrehajtási költségekre vagyoni kárként tartott igényt, míg 2.000.000 forintot az elsődleges kereseti kérelemhez kapcsolódóan sérelemdíjként, a másodlagoshoz kapcsolódóan pedig általános kártérítésként igényelt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy sem az elsődleges, sem a másodlagos kereset kapcsán nem állnak fenn a kereset teljesítésének jogszabályi feltételei. A rPp. 2. § (1) és (3) bekezdése alapján a felperes nem jogosult sérelemdíj érvényesítésére, a másodlagos keresetet illetően pedig sem a jogellenes magatartás, sem a kár, sem pedig az okozati összefüggés, mint törvényi előfeltétel nem áll fenn.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest az államnak külön felhívásra 373.950 forint feljegyzett kereseti illeték megfizetésére.

Az ítélet indokolása szerint a felperes a perindítás hatályainak beállta után vagylagos keresetet terjesztett elő két jogcímre hivatkozással, amely keresethalmazat nem felelt meg a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 170. § (2) bekezdésében meghatározott követelményeknek, mert a felperes ugyan meghatározta az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmét, azonban a tényállást és a jogi érvelést mindkét petitum esetében együttesen terjesztette elő. Amennyiben elfogadható is lenne, hogy mindkét kereseti kérelemhez ugyanazt a tényállást adja elő, a jogi érvelés együttes előterjesztése az eltérő jogalapok miatt nem felel meg a Pp. említett rendelkezésében foglalt követelményeknek, hiszen mindkét jogalaphoz különböző ténybeli alap tartozik, más a kötelemkeletkeztető tény és a bizonyítandó tények köre is eltérő. A felperes ezzel szemben az rPp. 2. § (3) bekezdése szerinti sérelemdíjat összemosta a személyiségi jogi jogsértés miatt igényelhető sérelemdíjjal, illetőleg a bírósági jogkörben okozott kárért való felelősség szabályaival. A rPp. 2. § (3) bekezdése esetén a kötelemkeletkeztető tény az eljárási alapjogi jogsértés, a Ptk. 2:52. §-a szerint érvényesített igény esetén a személyiségi jogi jogsértés, míg a Ptk. 6:549. §-a alapján a bírósági jogkörben való károkozás. Miután a keresetlevél visszautasításának és az eljárás megszüntetésének már nem volt helye, az elsőfokú bíróság érdemben döntött, azonban a keresetlevél említett hiányosságaira tekintettel az elsődleges kereset elbírálását mellőzte.

A másodlagosnak nevezett kereset elbírálása során abból indult ki, hogy a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésére figyelemmel a speciális feltételek mellett a felperesnek kellett bizonyítani, hogy a bíróság jogellenes tevékenységével okozati összefüggésben kára keletkezett. Bármelyik feltétel hiánya a kereset elutasítását eredményezi. Az ítélkezési gyakorlat szerint csak a tények kirívóan okszerűtlen értékelése, a lényeges anyagi és eljárásjogi jogszabálysértés értékelhető a bíróság kártérítési felelősségét megalapozó magatartásként, míg az ítélkezési tevékenység jellegével együtt járó jogalkalmazási, jogértelmezési eltérések a felróhatóság körén kívül esnek. Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az alapper 9. sorszámú jegyzőkönyvében szerepel a felperes által kifogásolt és állítása szerint meg nem tett nyilatkozat, arra pedig nincs peradat, hogy ez tévesen került volna a jegyzőkönyvbe. A tárgyaláson jelenlévő felperesnek - amint arról a bíróság

kifejezetten tájékoztatta is - lehetősége lett volna a hangfelvétel útján készült jegyzőkönyv visszahallgatását kérni, továbbá a rPp. 118. §-a alapján kérhette volna a jegyzőkönyv kijavítását, amit nem tett meg. A felperes a Ptk. 1:4. § (2) bekezdése szerint nem háríthatja át a bíróságra azt a kárát, ami abból a mulasztásából ered, hogy a bíróság felhívása ellenére nem élt a jegyzőkönyv átvételének lehetőségével és nem kérte annak kijavítását sem. Az alapperben eljáró bíróságnak nem kellett a jegyzőkönyvet a tárgyaláson jelenlévő felperesnek megküldeni, mert a rPp. 136/B. §-a alapján erre csak akkor lett volna köteles, ha bármelyik fél a tárgyalást elmulasztja és a felperes jelenlétével megtartott tárgyaláson nem hozott olyan végzést, ami a rPp. 219. § (1) bekezdése szerint a jegyzőkönyv kézbesítését tette volna szükségessé. Az alapperben elsőfokon eljáró bíróság tehát nem tanúsított jogellenes magatartást azzal, hogy a 9. sorszámú jegyzőkönyvet nem küldte meg a felperesnek. A másodfokú bíróságnak a rPp. 244. § (2) bekezdése alapján csak a fellebbezési ellenkérelmet és a csatlakozó fellebbezést kell az ellenérdekű fél részére megküldeni. A fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételek megküldésére vonatkozó kötelezettséget a rPp. nem határoz meg, amire egyébként a másodfokú bíróságnak az észrevétel és a tárgyalás között eltelt két napos időtartamra figyelemmel nem is lett volna lehetősége. A másodfokú tárgyalásra megidézett felperesnek módjában állt volna megismerni az ellenkérelmére tett észrevételeket, ha a tárgyaláson megjelenik és amennyiben a másodfokú bíróság úgy ítélte volna meg, hogy az észrevételekre a felperesnek nyilatkozatot kell tennie, a tárgyalást elhalasztotta volna.

Az elsőfokú bíróság következtetése szerint, ha a felperesnek kára is keletkezett, az nem az alperes jogellenes és felróható magatartása folytán állt elő, hanem a saját felróható magatartása következtében. A felperes arra a feltételezésre alapítja kárigényét, hogy pernyertes lett volna az alapperben, de a kár bekövetkeztét és összegszerűségét sem bizonyította. Miután az elsőfokú bíróság következtetése szerint az alapper bíróságai a jogszabályoknak megfelelően jártak el, a keresetet elutasította.

A felperes az ítélet elleni fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a vagylagosan előterjesztett keresetei valamelyikének teljesítését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon mellőzte az elsődleges keresetének elbírálását, a Pp. 170. § (4) bekezdésének téves értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a keresetlevél kötelező kellékeit keresetenként meg kellene ismételni akkor is, ha azok azonosak. A keresetlevelében megjelölte, hogy kereseti kérelmei egymással vagylagos viszonyban állnak és elbírálásukat a számozásuk szerinti sorrendben kéri és az is egyértelmű, hogy a halmazatban lévő keresetekben nincs szó más-más tényállásról, csupán eltérő kártérítési alakzatról. Ezért a tényállást nem kellett megismételnie, a jogi érvelést viszont az elsőfokú bíróság megállapításától eltérően külön-külön is előterjesztette.

A per érdemét illetően azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy a kár bekövetkeztét és összegszerűségét nem bizonyította, mert a jogalap fennállta esetén kárként tarthat igényt mindarra az összegre, amit az alapperben meghozott jogerős ítélet miatt kénytelen volt kifizetni. Az elsőfokú eljárásban benyújtott végrehajtói elszámolással bizonyította a kár összegét, a sérelemdíj összegét pedig nem kell bizonyítani, mert előadta, hogy az alapperben eljáró bíróságok tisztességtelen és károkozó magatartása milyen sérelmeket okozott számára. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerűtlen értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy nem támasztja alá semmilyen peradat azt, hogy az általa kifogásolt nyilatkozatot nem tette meg. Ezzel szemben a nyilatkozat megtételét számtalan peradat cáfolja, egyebek között az elsőfokú eljárásban csatolt büntetőirat, amiben az alapper felperese és édesanyja

tanúként elismerte, hogy nem vállalt kötelezettséget a pénz visszafizetésére és soha nem hangzott el, hogy a közvetítőként átvett összeget vissza kellene fizetnie a lakásvásárlás eredménytelensége esetén. Az alapper felperese tisztában volt azzal a ténnyel, hogy a pénzösszeget harmadik személynek való továbbadás végett vette át, amely harmadik személy vállalta a lakás megszerzését. A jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozat meg nem tételét a nyomozás megszüntetése is alátámasztja, hiszen a nyomozó hatóság megállapítása szerint nem követett el csalást, mert nem ígérte, hogy az alapper felperese visszakapja az átadott összeget a lakásvásárlás eredménytelensége esetén, és az alapperben meghozott elsőfokú ítélet is azon alapult, hogy nem vállalta a pénz visszafizetését. Amennyiben a tárgyaláson valóban elhangzott volna a nyilatkozata, akkor erre alapítottnan őt marasztaló elsőfokú ítéletnek kellett volna születnie, így a keresetet elutasító elsőfokú döntés is azt bizonyítja, hogy az említett nyilatkozatot nem tette meg. Erre a nyilatkozatára egyébként az alapper felperese a fellebbezésében maga sem hivatkozott, csak a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében, amikor megkapta azt a jegyzőkönyvet, amibe csalárd módon és valótlanul került a nyilatkozata, amire aztán, mint egyetlen hivatkozási alapra változtatta meg a másodfokú bíróság az elsőfokú döntést. Az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben, sem a tárgyalásról készült hangfelvétel visszahallgatását, sem pedig a jegyzőkönyv kijavítását nem volt oka kérni, hiszen a tárgyaláson az említett nyilatkozatot nem tette meg, az nem került hangfelvételre, s miután a tárgyalási jegyzőkönyvet nem kapta meg, értelemszerűen nem kérhette annak kijavítását. A jegyzőkönyv átvételének lehetőségéről a bíróság nem tájékoztatta és mivel kifejezetten kérte valamennyi bírósági irat e-mailben való megküldését, megalapozatlan az elsőfokú bíróságnak az a következtetése, hogy saját felróható magatartására hivatkozna, mert mulasztás a terhére nem állapítható meg.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a jogszabályok téves értelmezésével jutott arra a következtetésre is, hogy a jegyzőkönyvet és a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételeket nem kellett megküldeni részére, mert a rPp. 8. § (1) bekezdéséből és 2. § (6) bekezdéséből éppen ennek ellenkezője következik. Az alapper másodfokú bírósága nem gondoskodott arról, hogy megkapja az ottani per felperesének beadványát és arra nyilatkozhasson, és ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy a bírósághoz a beadvány mikor került benyújtásra, ugyanis ez a szempont a törvényi rendelkezést nem írhatja felül. Ezenkívül a rPp. 118. § (1) bekezdése a bíróságnak azt a kötelezettségét rögzíti, hogy a félnek vagy meghatalmazottjának kézbesíteni kell minden bírósági iratot, ráadásul az elektronikus formában rendelkezésre álló jegyzőkönyvet az alapperben előterjesztett kifejezett kérésére a rPp. 119. § (5) bekezdése szerint is köteles lett volna a bíróság kézbesíteni részére. Ebből következően a jegyzőkönyv és az ellenérdekű fél által a másodfokú eljárásban benyújtott beadvány kézbesítésének elmulasztása egyaránt jogellenes magatartás, hiszen azt eredményezte, hogy félként nem gyakorolhatta a perbeli jogait, az alperes megakadályozta a rendeltetésszerű joggyakorlásában. Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a Pp. ne írná elő a fellebbezés kiegészítéseként küldött beadvány ellenérdekű fél részére való kézbesítését, hiszen az említett rendelkezésekből következően minden olyan beadványt kézbesíteni kell az ellenérdekű félnek, amire oka van nyilatkozni, a fellebbezés kiegészítése pedig ilyen volt. Arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta az elektronikus kapcsolattartás lehetőségéről, ami szintén közrehatott abban, hogy az említett beadványok nem jutottak el hozzá. Álláspontja szerint a másodfokú bíróságnak észlelnie kellett volna, hogy az alapper felperesének beadványa olyan új elemet tartalmaz, ami sem az elsőfokú eljárásban, sem a periratokban nem szerepel és ami ellentmond a korábbi nyilatkozatoknak. Erre tekintettel köteles lett volna elhalasztani a másodfokú tárgyalást, felhívva őt válaszirat küldésére az ellentmondás feloldására, amely esetben kérhette volna az elsőfokú eljárásban felvett jegyzőkönyv kijavítását és előadhatta

volna, hogy a kifogásolt nyilatkozat az elsőfokú eljárásban nem hangzott el. Az elsőfokú bíróság következtetésével ellentétben tehát az alperes az említett jegyzőkönyv és beadvány megküldésére vonatkozó kötelezettség elmulasztásával jogellenes magatartást tanúsított.

Az alperes elsősorban megjegyezte, hogy a fellebbezés nem foglalja magában a Pp. 371. § (1) bekezdés c) és d) pontjában meghatározott tartalmi elemeket. Fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult, mert az elsőfokú bíróság a jogszabályok helytálló alkalmazásával, a bizonyítékok megfelelő értékelésével helyes döntést hozott. Az elsőfokú eljárásban előadott ellenkérelmében foglaltakat fenntartva a fellebbezés kapcsán kiemelte, hogy a felperes csupán általánosságban hivatkozik az elsőfokú ítélet indokolásának hiányosságaira, de még csak nem is utal arra, hogy az indokolás mely részét tartja jogszabálysértőnek. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes elsődleges keresete elbírálásra alkalmatlan, a másodlagos kereseti kérelem kapcsán pedig részletesen megindokolta, hogy az milyen okból megalapozatlan. A fellebbezésben felsorolt körülmények alkalmatlanok annak bizonyítására, hogy a perbeli nyilatkozat a tárgyaláson ne hangzott volna el és a fellebbezésben meghatározott jogszabályhelyek egyike alapján sem volt köteles a bíróság a felperes számára a tárgyalási jegyzőkönyvet és a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételt megküldeni. Egyébként a felperes a másodfokú tárgyalás elmulasztása miatt nem tudott az érdemben új elemet nem tartalmazó észrevételekre nyilatkozatot tenni.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 376. § (1) bekezdése szerint a felperes fellebbezését tárgyaláson kívül bírálta el, aminek keretében teljes terjedelmében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét, mert annak nem volt fellebbezés hiányában elsőfokon jogerőre emelkedett rendelkezése [Pp. 358. § (5) bekezdés].

A felperes fellebbezésében anyagi jogi felülbírálati jogkör gyakorlását kérte a keresetben felhozott valamennyi érvényesített jog elbírálása mellett, sérelmezve, hogy az elsőfokú bíróság nem tért ki valamennyi eshetőlegesen jogalapra, amely fellebbezést az ítéltábla alaptalannak találta.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következőkkel egészíti ki: a felperes szövegezte azt a kölcsönszerződésnek nevezett szerződést, aminek alapján **H. L.** fellépett a 2.500.000 forint visszakövetelése érdekében, amely szerződés 2. pontjában a felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy az említett összeget legkésőbb 2010. december 31. napján egyösszegben visszafizeti. A felperes tehát nem elszámolási kötelezettség nélkül vette át a pénzüsszeget és nem is úgy, hogy **H. P.** képviselőjében járt volna el és nevezett vált volna a visszaadásra kötelezetté. A felperes az ellene indult büntetőeljárásban a szembesítés során úgy nyilatkozott, hogy amikor **H. L.** és édesanyja a pénzt visszakérték, ő mindent megtett annak érdekében, hogy ezt visszakapják. A nyomozást megszüntető határozat szerint **H. L.** azért jelentette fel a felperest, mert a felperes azt vállalta, 2010. december 31-ig visszafizeti a pénzt, amennyiben ezen időpontig nem sikerül kedvezményes lakáshoz juttatni őt. A felperes nyomozás során tett nyilatkozata szerint az általa előre elkészített és kitöltött kölcsönszerződés csak egy átvételi elismervény volt, az átvett pénzt **H. P.**-nek továbbította, aki a lakásokat ígérte. A felperes a hozzá intézett felszólításra 2012. március 27-én kinyilvánította, hogy ahogy jelezte, megfelelően fogja rendezni az ügyet. A 2016. június 9-én megtartott tárgyalásról felvett 9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozata szerint a jelen per felperese kérdésre úgy nyilatkozott, hogy a szerződés 2. pontjában a visszafizetési határidő azért került kikötésre, mert ha a lakáshoz jutás eredménytelen lett volna, akkor ezt az összeget vissza kellett volna adni az átadónak.

H. L. a keresetet elutasító ítélet elleni fellebbezésében egyebek között sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az általa már az elsőfokú eljárásban hivatkozott, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 479. § (2) bekezdését, ami szerint, ha a felek közötti jogügylet megbízási szerződésnek minősülne, a jelen per felperesének el kellett volna számolni, hiszen a 2.500.000 forint nem az ő díja volt, hanem a megbízás teljesítése - **H. L.** lakáshoz segítése - céljából átvett pénzösszeg, amit vissza kellett volna adni. Az elsőfokú ítéletet megváltoztató másodfokú döntés releváns indokai szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de mellőzte a rPtk. 479. § (2) bekezdésének alkalmazását megbízási díjnak tekintve a 2.500.000 forintot, holott azt a jelen per felperese a megbízás teljesítésének érdekében elszámolási kötelezettséggel vette át. A jelen per felperese nem bizonyította, hogy a megbízó utasította volna harmadik személy részére való átadásra, s miután a megbízás célja nem teljesült, a jelen per felperese az átvett összeg visszafizetésére köteles.

Az így kiegészített tényállás mellett az ítéletábra a következő indokok alapján egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével.

Az ítéletábra szerint az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően adott esetben nincs keresethalmazat, hiszen a felperesnek egy keresete volt, aminek jogalapjaként több alternatív érvényesített jogot [Pp. 7. § (1) bekezdés 11. pont] jelölt meg. Erre az esetre a Pp. 170. § (4) bekezdése nem alkalmazható, hiszen a 173. § (1) bekezdésben írt feltétel - miszerint keresethalmazatról csak akkor lehet szó, ha több kereset van - adott esetben hiányzik. Annak viszont nincs akadálya, hogy a felperes a jogi minősítésben való bizonytalansága okán a bíróságra bízva, hogy az általa előadott tények és igények érvényesítése mely alanyi jog érvényesítésével állnak összhangban. Adott esetben pedig ez történt, a felperes ugyanazon tények alapján azonos összegre irányuló marasztalási keresete alapjául alternatív jogot [rPp. 2. § (1) és (2) bekezdése, Ptk. 6:548. és 6:549. §-a] jelölt meg, ami nem eredményezett keresethalmazatot, mert ilyen esetben nem igényérvényesítésről, hanem az irányadó jog helyes kiválasztásáról van szó. Ebből következően azt az eljárásjogi érvelést, amit az elsőfokú bíróság az elsődleges kereset elbírálatlansága körében fejtett ki, akként kell érteni, hogy az elsődlegesnek mondott érvényesített jog az előadott tények alapján a felperest nem illeti meg, amivel az ítéletábra is egyetért. A jogerős ítélet szerinti marasztalási összeggel és annak végrehajtás útján való érvényesítésével felmerült kifizetésekkel azonos összegű vagyoni kár - amit a felperes a perben érvényesített - a rPp. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján nem érvényesíthető, hiszen ezt a kárt kizárólag a nyilvánvalóan téves, ezért jogszerűtlen jogerős döntés tartalma okozhatja és ez a kár semmilyen összefüggésben nem lehet az eljárási alapjogokkal, illetve azok megsértésével. A végrehajtási költségeket pedig azért kell viselni, mert a felperes részéről az önkéntes jogkövetés hiányzott és ilyen esetben a jogerős ítélet teljesítése állami kényszerrel végrehajtás útján kényszeríthető ki. A felperes valójában azt adta elő a perben, milyen okból téves a jogerős ítélet, mert a 2016. június 9-i tárgyalásról felvett 9. sorszámú jegyzőkönyv el nem hangzott felperesi nyilatkozatot tartalmaz, amiről a felperesnek nem volt tudomása, azt csak az alapperben a fellebbezés kiegészítéséből ismerhette volna meg, de annak megküldése is jogszerűtlenül elmaradt. A felperes kereseti kérelme és az általa előadott tények tehát kizárólag a Ptk. 6: 548. §-án és 6:549. § (1) bekezdésén alapuló kártérítéshez való jog érvényesítését alapozhatta meg.

Az ítéletábra abból indult ki, hogy a Ptk. 6:549. § (1) bekezdése alapján indított kártérítési perben a jogerős döntés tartalma vizsgálható. Amint azt az Alkotmánybíróság a 778/D/2000. számú és a 339/B/2003. számú AB határozatában a rPtk. 349. § (1) és (3) bekezdése kapcsán és a Ptk. 6:549. §

(1) bekezdése alapján indított kárigényekre is irányadóan kifejtette, az ítélethez fűződő anyagi jogerőhatás csak azt nem teszi lehetővé, hogy az alapperben hozott határozat újra vitatható legyen vagy azt a kártérítési keresetet elbíráló bíróság megváltoztassa, nem képezi viszont akadályát annak, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti perben eljáró bíróság az alapperben hozott határozat jogellenességét megállapítsa. A jogerős ítélet tartalma abban az esetben alapozhat meg kártérítést, ha egyértelmű jogszabályi rendelkezések nyilvánvalóan téves alkalmazására került sor.

Az ítéltábla azt állapította meg, hogy ha a felperes álláspontja teljes egészében helyes is lenne és az elsőfokú jegyzőkönyv tartalma téves, valamint a fellebbezés kiegészítését meg kellett volna kapnia, illetve a másodfokú tárgyalást emiatt el kellett volna halasztani, akkor sincs semmilyen összefüggés a jogerős döntés anyagi jognak egyébként mindenben megfelelő helyes tartalma és a sérelmezett eljárási mozzanatok között, mert ezek hiányában is ugyanazt a döntést kellett volna hozni.

Nem volt ugyanis vitás, hogy a felperes vette át a 2.500.000 forintot Hermann Lillától azért, hogy az összeg lakásvásárlásra legyen felhasználva. Ahogy azt a felperes által készített és általa aláírt, a leplezett szerződés tartalmát is igazoló okirat bizonyítja, 2010. december 31-ig kellett a megbízást teljesíteni, aminek elmaradása esetén a határidő lejártá után a 2.500.000 forint a megbízónak visszajár. Mindezt a **H. L.** által tett feljelentés is rögzíti, a nyomozást megszüntető határozat szerint pedig a felperes ezt nem cáfolta, de ezt erősíti meg a felperes Hermann Lillához és édesanyjához írt e-mailjei. A felperes ehhez képest a büntetőeljárásban azt állította, hogy a pénzt továbbadta, ezért nála hasznon nem jelentkezett. A felperes viszont ebből a csalás törvényi tényállásának megvalósulása szempontjából és csak ebből a szempontból jelentős körülményből azt akarja levezetni, hogy nem közte és **H. L.** között jött létre a megbízási jogviszony, hanem csak a rPtk. 219. § (2) bekezdése szerinti képviselő volt, ekkor lenne ugyanis **H. P.** köteles elszámolni. A felperes tehát valójában azt állította, hogy nem ő, hanem más köteles a pénzösszeg visszaadására, amely érvelés két esetben lehetett volna helytálló, egyrészt, ha a felperes a megbízási szerződésben képviselőként járt volna el, másrészt akkor nem kellene az átvett összeget visszafizetni, ha **H. L.** utasította volna a felperest annak **H. P.**-nek való továbbadására [rPtk. 475. § (4) bekezdés]. A felperes képviselőként való eljárását, illetve a megbízótól irányába adott említett utasítás tényét azonban, ahogy arra a másodfokú bíróság is utalt, az alapeljárásban egyetlen bizonyíték sem támasztotta alá, azt pedig végképp semmi nem igazolja, hogy a felperes és **H. L.** közötti megbízás kizárólag a pénzösszeg **H. P.**-nek való átadására és semmi másra nem terjedt ki. Ekként a felperes által sérelmezett eljárási cselekmények és az állítása szerint jogszerűtlen jogerős döntéssel okozott, illetve abból származtatott kár közötti okozati összefüggés hiányában a keresetet el kellett utasítani, hiszen a kárfelelősség bármelyik feltételének hiánya a kereset elutasítására vezet.

Az elsőfokú bíróság elutasító döntése tehát a kifejtett, részben eltérő indokok alapján helytálló, ezért azt az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 83. § (1) bekezdés szerint köteles az alperes ügyvédi munkadíjból álló, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján a felszámítottal egyezően megállapított perköltségének megfizetésére, továbbá a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a feljegyzett fellebbezési illeték viselésére.

Budapest, 2021. február 18.

Dr. Matosek Edina s.k.
a tanács elnöke, előadó

. Benedek Szabolcs s.k.. Mizerák Judit s.k.
bíró

bíró

A kiadmány hitelül: